

Žádnej puštěnej rozhlas po drátě, kde by hráli Vivaldiho, nečekejte.

Ani hošíčky Rrrramštajní. O ten koncert se mi v to úterý ráno postaral Mouses. Trochu (no trochu... to je dost podhodnocený, hodně, hodně) blbě ted' spím. A vstávat v těch 4:45 je tím pádem pro mě, jako typickou sovou, naprosto masakrální. Někdy mám pocit, že se to nedááááááá zrealizovat. Ale jak bylo řečeno ve slavný Vesničce mý střediskový, nakonec vstanu pane doctore! Ale je to peklo. Potácivým pohybem se dopravím do kůchně a snažím se nakopnout. Zpravidla se mi to i podaří, i když jiným způsobem, než mám v úmyslu. Protože kdykoliv jsem unavená, otloukám se o nábytek, dveře, furta.... takže si nakopnu zpravidla nohu a to už jsem pak vzhůru dost. Taky způsob, jak se nastartovat.

Z kůchně se jdu vždycky podívat ven, to mě zpravidla probere už pak docela dost, protože prostě je tady krásně, to už víme. A já si to jdu užít, aspoň na vteřinu. A v tomhle momentě se ke mně přidal i ten mouratej šmudlas, ušmudlanej pod nosíkem od mouru.

“Čus Mouses, vole, ty seš domá? Ty si nešel s ohařema?”

“Mrrrrrňau. Nešel, tráva už je vysoká a mokrá a já sem navíc byl celou noc venku.” a jme se mi kroužit osmičky kolem kotníků.

“Já vim ty rebele, co se máš po nocích co kde courat? Doma máš bejt.”

“Mrňauu, a co jako? Hele mám hlad, velkej hlad. Asi tak třiapůlroku už sem nejed”

“Co kecáš, ty buřtiku tlustej? Nelži, viděla jsem v kůchni víčko od dlábesu, už jsi měl papáníčko.”

“No ale málo, to je málo, pro takovýho velikýho kocoura, co sem já.”

“A ta hrouda masa včera k večeři? To jako nebylo nic?”

“Co bylo, to bylo, prostě hele mám hlad, nandavej a nezdržuj se řečma.”

“Jak chceš, budeš klustej jako já.”

“Eh, těžko.”

“Spratku jeden pekelnej..... pod' dovnitř, na.” Plesknu mu jeho mističku na zem. Mlaská, že je to slyšet i přes moje čištění zubů a ranní hygienu. Oba skončíme ve stejnou chvíli. Čučí na mě s výrazem: “Co podniknem?”

“Já jdu ustlat, nevim jak ty.” Jde taky a obtáčí mi zas osmičky kolem kotníků. Mimochodem, když jsme u toho ustýlání, dovolím si odbočku. Zajímalo by mě, kterej dobrák si takhle sofistikovaně poradil s mou protiohařskou úpravou našeho lože:

V pondělí po návratu, jsem ten rozbalenej a pečlivě naaranžovanej pytel našla úhledně položenou na zemi a mou půlku postele takhle uválenou! Troufnu si tvrdit, že to byla Talimůra, kanimůra, kdo se do té postele drze nasáčkoval. Patrně si řekla, že už tam dlouho nebyla. A to dokonce - i bez téhle márníční úpravy, kterou jsem tam zapomněla několikrát dát, už tam nelezla. A teď najednou se jí zastesklo. Jsem zvědavá, jak to bude v následujících dnech. Každopádně teď jsem tam právě tyhle hnusný pytle, za mohutný asistence Mousesový, instalovala. Byl rozjetej jak Pendolín. Aby ne - spokojeně nacpanej břuch a žádný problémky, tak co by nerajtoval.

Když jsem se vrátila zpátky do kuchně a vzala do ruky lavůrek na prádlo, kterej byl odloženej na kamnech a šla ho uklidit, něco mě napadlo. Sáhla jsem za dveře na zrcadlo pro Mousesovu kuličku s rolničkou a zavolala toho zbojníka k sobě.

“Hele Mouses, co mám?” dala jsem lavůrek na zem a mrskla do něj kuličkou tak, že začla obíhat uvnitř po stěně. Nooo! Tak to bylo něco. ☐☐ A Mouses na oplátku pro mě uspořádal právě koncert. Přemetů, výskoků a přepadovek. Rozjásal se naplno a dělal tam neuvěřitelné věci. Dvakrát se mu dokonce podařilo se pod lavůrek zaklopit, jak dupnul na hranu ☐☐ Jemen, bláznivej ☐☐. Pak si kuličku popadnul do přední tlapky a šel pokračovat do předsíně, kde dělal neuvěřitelný bordel. Skákal šibry na podlahu, zastavoval se hlavou o dveře, až to dunělo. ☐ Říkala jsem si, jaká to krásná výhoda Domečku, může se dělat bordel a nikoho to neruší. Stála jsem tam a civěla na toho dohoukance, jak tam metá přemety a hraje basket. Když pak zase doběhnul zpátky do kuchně, udělala jsem mu radost tím, že jsem kuličku znovu mrskla do lavůrku. Číhal na ni příkrčenej na zemi a pozoroval zvenku, jak uvnitř obíhá. Nepotřeboval oči, stačily mu ušiska. Nemá sice nějak obří plachty, ale výkonný jsou dostatečně. Hópnul opět do lavoru a zase se přiklopil ☐☐. Smála jsem se nahlas.

Ovšem jen do té doby, než klika cvakla, dveře letí, ohař vchází do dveří. Smích mě obratem přešel. Ne, že bych se ohařů bála, ale zcela jasně to signalizovalo, že jaksí už se nachýlil čas odjezdu do prasé. Páč Brtník chodí vždycky zpátky tak akorát, abychom rovnou vypadli. A já tam jen v tílku a bombardácích. Výborný, v tomhle nemožu odjet do prasé, to rozhodně ne. Ale kliiiiid, sukničku máš nachystanou, jen do ní vklouzneš, prohrábneš háro a jedeš.

Noo, jo. Vklouzla jsem do sukničky, abych zjistila, že ouvej, ouvej, sukničku jsem něčím zaprasila. Tak ven ze sukničky, a vzít si nějakou jinou..... a při tom se mi podařilo, že mi - jak je skříň napěchovaná k prasknutí, protože na všechno to oblečení je jen jedna jediná - vypadlo ven těch sukniček o trochu víc, než jsem měla v plánu ☐☐. Takže to tam honem zase nahulákat zpátky, navlíct se do té vybraný..... a při tom se mi podařilo zase něco dalšího..... páč suknička je taková zajímavá. Tak do půlky stehen je celá a normální a zbytek jsou jen takový krycí třásně - jako kdybych projela skartákem. Vypadá to zajímavě a efektně. Jenže ty třásně jsou hrozný, s prominutím, svině ☐. Vždycky mi provedou něco v nejmíň očekávaněj okamžik. Jako třeba, když jsem měla sukničku tehdy na sobě poprvní a v práci jsem po kanceláři jezdila na židli tu sem pro něco, tu támhle pro tamto..... a pak jsem se zvedla. Tou dobou už byly ovšem třásně zcela ubytovaný v těch kolečkách, co jsem po nich jezdila a nic zlého netuše jsem tam ty třásně pěkně zamotávala. A jak jsem se zvedla, třásně zabraly a milá sukňa putovala dolů. Stála jsem v kanclu jako ten úhyl, co se vobnažuje a tlemila se jako pitomá. Naštěstí, naštěstí tehdy u sebe v kanceláři nebyl ani pan náměstek, který měl kancelář vpravo a otevřený dveře do té mý, ani pan řídící, kterej ve svý kanceláři

vlevo měl taktéž vždy otevřené dveře do mého kanclu. Byla jsem tam naštěstí sama. No a teď si taky třásně blbě vybraly svůj moment a já si je při oblékání v rychlosti přišlápla. Vždycky na to dávám pozor, ale teď už mi ten čas fakt utekl a já pospíchala. Tak jsem s sebou málem flákla a vybrala to na poslední chvíli. Rozhodila jsem ohaříkům odpustky, podrbala je po šošoli a mazala za volant. Děsněj kalup.

Ale.....ten ranní kocouří koncert za to stál. Nemám to teda natočený, ale zato vám sem dám fotku, kde máte jedinečnou příležitost vidět Mousesese, kterak cvičí jógu ☺☺☺☺.

Bálásana- pozice dítěte v provedení Mousesese ☺☺